

Geruis

Colofon

ISBN: 978 94 6365 146 2

1e druk 2019

© 2019, Yvon de Koning

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Geruis

Yvon de Koning

“Je gedachten zijn de pijlers van de koers die je volgt.”

Hoofdstuk 1 Wim

Nog duizend kilometer tot Florence. De tijd hing als een keten om zijn nek. Hij moest er beslist voor het einde van de middag zijn, anders was alles voor niets. Uit volle borst floot Wim mee met de muziek die uit de vier boxen schalde. ‘Life keeps moving on,’ zong Oleta Adams. Hij drukte het gaspedaal nog wat verder in, er stond 205 op de teller. Mooi dat je hier zo hard mocht. Alhoewel, hij moest oppassen, want doordat zijn concentratie afzwakte en er met enige regelmaat sentimentele gedachten aan thuis door zijn vermoeide hoofd kropen, begon de rijbaan op een nauwe tunnel te lijken, alsof hij door een koker keek.

Even daarvoor dook de zon al een fractie boven de horizon uit, waardoor de ochtendstond zich fraai meldde. Maar de frisse kleurschakering van de helderblauwe lucht en de gele kruin van de zon, die net boven de grens tussen land en lucht uitstak, scheen steeds feller in zijn gezicht en na een poosje verblindde de snel opkomende, wassende zon zijn gezichtsveld in die mate dat hij grote moeite had om adequaat voor zich uit te blijven kijken, ondanks de zonnebril die hij net op zijn neus gezet had. Door de schittering van de zonnestrallen op het enigszins natte wegdek, kaatsten er als het ware ontelbare, minuscule diamanten van het asfalt af, woordelijk oogverblindend. Bij de les blijven, dacht hij. Hij sommeerde zichzelf flink gas terug te nemen. Verwoed draaide hij aan de volumeknop van de mediaspeler, waardoor de soulstem van Oleta Adams enorm in volume opzwol. Hij moest wakker blijven.

Al turend op de weg kon hij niet voorkomen dat hij weer aan Anneloes dacht, ditmaal aan hoe stil ze gisteravond op

het feestje bij Coen en Ilse in feite was geweest. Ze had een beetje eenzaam en verloren in een leren fauteuil naast de televisie gezeten, haar armen rustend op de leuning van de stoel en in haar rechterhand een glas witte wijn waar ze zo nu en dan van nipte. Vanonder haar lange wimpers leek ze iedereen van top tot teen te observeren, en hem in het bijzonder. Telkens wanneer Wim haar kant op had gekeken, hadden zijn ogen de hare ontmoet, alsof ze hem die avond scherp in de gaten hield. Nog meer dan anders, alsof ze voelde dat hij wat van plan was. Aan het begin van de avond had hij haar tegen Ilse horen zeggen dat ze hoofdpijn had. ‘Niets ernstigs, laat me maar gewoon even rustig zitten,’ had ze fluisterend gezegd. Het aanbod van Ilse om een pijnstiller voor haar te gaan halen, had ze afgeslagen. Daarna had ze een tijd lang recht voor zich uit zitten staren, als het ware in het luchtledige gekeken, af en toe in haar ogen wrijvend. Tegen opwellende tranen? Wim had de bovenmatige temperatuur in de kamer aangegrepen als excuus om een rondje te gaan wandelen. ‘Pff, ik ga even wat frisse lucht halen, ik vind het hier nogal warm,’ had hij gezegd en hij was tegelijkertijd opgestaan van de bank. ‘Welnee,’ had Stuart, uitbundig als altijd, gereageerd. ‘Dat valt reuze mee. Ik snap niet waar je zin in hebt, volgens mij begint het bovendien net weer te regenen.’ De anderen vonden de hitte ook meevallen en vonden het ook absoluut geen wandelweer. Anneloes was stiltejes voor zich uit blijven kijken, had niets gezegd.

Wim draaide zijn linkerpols om op zijn horloge te kunnen kijken. Het was half acht, de tijd schoot voorbij. Hij zat nu ruim zeven uur achtereen, zonder eten, zonder drinken en zonder slaap achter het stuur. Daarom hield het gapen waarschijnlijk ook niet op en begon zijn energie op alle fronten op te raken. De drukte op de weg nam zienderogen toe en

hij voelde zich moe, doodmoe, alsof zijn brandstof bijna op was. Zijn lichaam leek hem te willen straffen voor zijn ongehoorzaamheid om de hele nacht wakker te blijven terwijl zijn lijf dringend behoefte had aan een aantal uren nachtrust. Gelukkig zat hij nog op schema. Hij dacht aan signor Aneli, die hem gisteren in hun laatste telefoongesprek nog een keer overduidelijk kenbaar had gemaakt dat hij vandaag voor vier uur in zijn kantoor aan de Via Santa Chiara moest zijn. ‘Anders gaat de deal niet door,’ had hij gezegd. De auto-dealer uit Florence had viermaal met hem afgestemd of alles klopte en of ze vandaag echt op zijn auto konden rekenen. Wim had enerzijds onzekerheid in de amicale woorden van de Italiaanse autohandelaar geproefd en anderzijds opgetogenheid; het temperamentvolle geluid van zijn stem was met de dag in volume toegenomen, tot fortissimo. Natuurlijk begreep Wim het enthousiasme van de Italiaanse handelaar, de man kon zijn Maserati naar hij vermoedde in korte tijd voor een aanzienlijk hoger bedrag doorverkopen. Wim vond het allemaal best.

Uit de vier muziekboxen schalde vol vuur de stem van Oleta Adams. ‘Life keeps moving on,’ zong ze weer. Wim floot mee met de melodie van ‘Rhythm of Life’. Muziek kon diepe ontroering in je losmaken, zowel richting de zonnige als de schaduwkant. Life keeps moving on, dacht hij. Voor hem was het een hele geruststelling dat de tijd niet meer onder zijn handen vandaan glipte, zoals het geval was toen hij nog werkte.

Hij pinkte een traan weg bij zijn rechteroog. Muziek kon op een intrigerende manier met je geheugen, emoties en verwachtingen spelen, alsof ze niet alleen uit klanken bestond die via je oren naar binnen kwamen, maar ook tussen je oren plaatsvond, omdat de woorden in je innerlijk eigen-

lijk pas betekenis kregen, net zoals kijken als het ware achter je ogen zat. Het leek of muzieknoten in een volmaakt heelaal leefden, waarin de ene noot organisch naar de andere leidde en oploste. Hij kon zelf geen noot lezen, maar zijn liefde voor muziek was groot. Ze verklankte liefde of afscheid, ze ging over de essentie van het bestaan, alsof ze een leven wist te weerspiegelen. Soms bood muziek hem inzicht en soms troost. Het lampje van zijn smartphone begon weer rood te knipperen, de kleur van de menselijke hartslag. Tien tegen een dat het Anneloes weer was die hem probeerde te bereiken. Was ze bezorgd om hem of nieuwsgierig waar hij was? Terwijl hij in de binnenspiegel keek en met zijn rechterhand door zijn zwarte krullen woelde, waar in de afgelopen periode steeds meer grijze haren tussen gekomen waren alsof stress zijn leven in een handomdraai pigmentloos kleurde, dacht hij aan de afgelopen periode, waarin hij stukje bij beetje de regie over zijn eigen leven kwijtgeraakt was en in een soort keurslijf was komen te zitten. In een knellende positie, benard, kleinzielig. En als hij ergens een hekel aan had, dan was het aan bemoeizucht en aan bemoederen, daar werd hij op zijn minst onpasselijk van, kotsmisselijk, eigenlijk.

Anneloes en de kinderen hadden hem bestookt met ideeën om hem maar uit zijn stoel te krijgen. ‘Ga lekker een stuk wandelen of fietsen. Of pak de auto en ga een eind toeren.’ Suggesties die ze ongetwijfeld met de beste bedoelingen hadden aangedragen, maar waardoor hij het gevoel had gekregen zelf nergens meer toe in staat te zijn, alsof zijn ontslag hem vleugellam had gelegd en hij zonder zijn gezin niet meer in staat was om zijn dagen nuttig en zinvol door te komen. Hij had 32 jaar hard gewerkt, op bestuurlijk niveau geopereerd en leiding gegeven aan een paar honderd man. Zelfstandig, ja! Waren ze dat nu al vergeten? Het beeld dat de mensen

om hem heen van hem gekregen hadden sinds hij niet meer werkte, was totaal tegenovergesteld, alsof hij zowel fysiek als geestelijk iets mankeerde waardoor hij niet meer autonoom kon functioneren; ze deden alsof hij met zijn ontslag ook debiel geworden was. Hoe kwamen ze erbij! Gelukkig niet, dacht hij. Hij was alleen misselijk geworden van hen!

Nogmaals kwam er een oproep op zijn telefoon binnen. Laat me met rust, dacht hij. Laat me alsjeblieft met rust. Alsjeblieft ...

Dat claim- en bemoeizuchtige gedrag leek tot het gebrek aan verbondenheid met zijn gezin gevoerd te hebben en het had hem in dit donkere, diepe dal gebracht. Hij wist niet helemaal zeker waarin hun innige band was weggeraakt, maar in ieder geval in de vergetelheid, alsof hij was bezweken. Daardoor leken zijn lichaam en geest als het ware te verzuren, pijnlijk en doodvermoeiend; op die manier liet hij het restant van zijn leven niet verder aan hem voorbijgaan. Als je bijna 53 was, mocht je toch aannemen dat je ruimschoots over de helft van je leven was, maar hij was nog te jong om kleurloos zijn tijd uit te gaan zitten; als je oud en versleten was, had je daar meestal nog tijd genoeg voor en anders maar niet.

Ineens stokte zijn adem alsof hij vastzat, ergens diep achter in zijn keel. In de binnenspiegel van zijn auto zag hij de bestuurder van de wagen achter zich overduidelijk zitten. Met pijp. Pijlsnel moest hij hem zijn genaderd. Het was alsof Wim vergat te ademen. Zo zou het kunnen voelen als je dood was. Door de xenonverlichting kreeg het interieur van zijn Maserati een kilblauwe gloed, waardoor de rode sportstoelen infrarood van kleur oplichtten, er huiveringwekkend uitzagen en een ijskoude sfeer opriepen. Hij keek naar zijn handen, die trilden en er net zo ijzing-

wekkend uitzagen. Hij snakke naar adem. Potverdorie, hij zat toch bijna te dutten.

Zodra er gelegenheid was, switchte hij naar de rechterbaan om ruimte te creëren voor deze bejaarde, opdringerige automobilist achter zich, die hem immens zat te pushen om opzij te gaan. Het was hoog tijd voor een break.

Wim parkeerde zijn Maserati in het zicht van de koffiешop van het benzinstation en sloot zich vervolgens aan in de rij met mensen voor de koffieautomaat. Tjonge, dacht hij. Het leek wel of alle automobilisten van de A3 opeens allemaal tegelijk trek in koffie hadden gekregen, het stond hier bomvol. Stapje voor stapje schoven ze naar voren. Hij keek naar buiten. Zijn auto stond te glimmen in de felle zon. Er liepen weer een paar mensen omheen, die zich aan de strak gestroomlijnde wagen stonden te vergapen. Hij was ook een autoliefhebber geweest, maar nu overheerste bij hem steeds frequenter het gevoel dat deze voornamelijk uit blik bestaande luxe uitgevoerde cabriolet beslist geen essentieel onderdeel van zijn bestaan uit hoofde te maken om gelukkig te kunnen zijn. O nee, dacht hij. Hij zuchtte.

Ofschoon hij nu eigenlijk pas beseftte hoe opgeprikt en hoe opzichtig hij eruitzag, zou hij in deze enorme drukte tussen de vele heen en weer lopende en wachtende vakantiegangers vermoedelijk niet snel opvallen. Alhoewel, onder zijn blauwe pullover van wol had hij het zijden overhemd aan dat hij normaal op galafeesten droeg, en zijn gele schoenen waren hier op zijn minst clownesk te noemen. In deze koffiecorner waren zijn overhemd en schoenen volkomen over de top, ze zouden hem hier zelfs kunnen verraden, ze moesten uit. Hij herinnerde zich nog letterlijk wat Anneloes de

vorige avond tegen hem gezegd had, vlak voordat ze van tafel gingen: ‘Trek vanavond alsjeblieft wat chics aan, al die mannen doen dat, anders val je zo uit de toon.’ Kort daarna had ze gezegd: ‘En graag je gele suède schoenen eronder.’

Hij zuchtte weer. Doe normaal, dacht hij. Daarom moest die Maserati ook weg. Hoe zou het thuis zijn, dacht hij. Hij verwachtte niet dat zijn familie op dit moment al alarm geslagen had zodat hulp roepen naar hem op zoek zouden kunnen zijn. Waarschijnlijk dachten ze eerst nog dat het allemaal niet zo’n vaart zou lopen en hij vandaag gewoon weer thuis kwam en vanavond weer bij hen aanschoof aan tafel. Maar daar vergisten ze zich dan schromelijk in. Mooi niet, dacht hij. Hij hoorde Anneloes in gedachten alweer zeggen: ‘Was jij ook lekker je handen even, Wim, voordat we gaan eten.’ Hoe betuttelend kon iemand eigenlijk worden? Walgelijk gewoon, alsof hij zelf niet meer kon beoordelen of er bacteriën op zijn handen zaten die voordat hij aan de maaltijd begon absoluut verwijderd moesten worden vanwege een mogelijke bron van infectie, een levensbedreigende infectiehaard. Hou toch op, dacht hij. Hoe ver ging je om elk gevaar uit te sluiten? Ebola: dat was pas erg!

Zuchtend en met regelmatig knikkende knieën naderde hij de koffiemachine; hij leek wel een briesend paard dat telkens door zijn hoeven zakte. Gelukkig, nog maar één persoon voor hem. Alhoewel, deze man leek door de keus verbijsterd te zijn. Zijn vinger schoof van de knop van de espresso naar die van de cappuccino en retour, hij bleef idioot lang staan dubben over welke knop hij op het apparaat in zou drukken. Ongelofelijk, dacht Wim. Daar had die man toen hij in de rij stond te wachten toch alle tijd voor gehad? Wim wist zelf heel goed hoe lastig het was om keuzes te maken, maar dit was toch niet zo moeilijk? Over een latte macchiato, een

cappuccino, een normale koffie of een espresso hoefde je je kop toch niet te breken?!

Ook als Wim stilstond, knikten zijn knieën, alsof ze kenbaar wilden maken dat ze het voor vandaag wel gezien hadden. Hij wreef langzaam langs zijn rug. Al zijn ledematen leken intens naar rust te snakken, terwijl ze het nog een poos vol moesten houden.

Met een dubbele espresso in zijn ene en een broodje gezond in zijn andere hand liep Wim naar een van de statafels bij het raam. Er stonden al twee personen aan die tafel, maar ze schoven wat dichtër naar elkaar toe, zonder iets tegen hem te zeggen. Hun gezichten straalden. Ze leunden met hun ellebogen op de tafel. Hun ogen lachten terwijl ze over hun nieuwste aankoop spraken.

‘Hij ligt goed op de weg,’ zei de man tegen haar.

‘Ja, echt een aanwinst,’ vulde zij aan, alsof ze het niet over hun caravan, maar over een werknemer had die zich in korte tijd al bijna onmisbaar voor het bedrijf gemaakt had.

Hun gezichten spraken rust en warmte voor elkaar uit, waardoor ze er ontspannen en dolgelukkig uitzagen, in hun vakantieklere. Als ze vonden dat hij er bekakt uitzag in deze context van toeristen en een enkele vrachtwagenchauffeur, dan hadden ze daar groot gelijk in. In twee slokken had Wim zijn koffie op, waarna hij zijn broodje verorberde als een uitgehongerde leeuw. Hij had het gevoel dat hij dagen niet gegeten had.

Werktuiglijk keek hij op zijn horloge, en omdat het al tegen negenen was, pakte hij het espressobekertje op, knikte naar de man en de vrouw aan zijn tafel en liep naar een afvalbak om zijn bekertje en de folie waarin het broodje was verpakt in te werpen. Verheugd met de vulling in zijn maag liep hij naar buiten. Uiterlijk zo kalm mogelijk, innerlijk toch

opgejaagd. De tikkende klok manipuleerde als het ware zijn tijd en aandacht, alsof ze nu nog de supervisie over hem had.

Bij het starten van de motor merkte hij dat er kort een brede glimlach op zijn gezicht verscheen. Door het zachte en tegelijkertijd krachtige geluid van de motor voelde hij zich even heel gelukkig, zelfs een beetje opgewonden, net als bij het zien van mooie, mentaal sterke vrouwen, zoals Liza van kantoor. Nu kon hij haar bloed trouwens wel drinken, hij schaarde haar onder de clan van klokkenluiders. Maar enfin, dacht hij.

En natuurlijk zou hij de Maserati gaan missen. Zijn weg-
ligging. Zijn power ... Daar was hij van gaan houden. Dat mocht, toch? Misschien had hij de auto destijds zelfs wel gekocht om gewoon bij zijn gezin te blijven en niet zijn verlangens naar vrijheid achterna te gaan, maar in dat opzicht had hij dus toch gefaald.

Wellicht doordat hij in een rustiger tempo zijn weg vervolgde, gleden zijn gedachten weer af naar Anneloes. Hoe dikwijls zou hij haar liefkozend Loesje genoemd hebben: duizend, tienduizend, honderdduizend keer? Hij dacht aan haar prachtige, zwarte, halflange haren en haar mooie, volle, borsten, die hij zo liefdevol en vaak had gekust, gepassioneerde doch met respect voor hun tederheid. Speels had hij haar borsten vaak Lars en Knut genoemd, naar de knuffelijsbeertjes uit de dierentuin in Rostock, waar Loes en hij ooit samen waren geweest.

Onwillekeurig dacht hij op dit moment ook aan de O2 Arena in Londen, waar hij haar voor de allereerste keer gezien had en op slag verliefd geworden was op die jonge, donkerharige vrouw die daar op de concertvloer met een paar vriendinnen op de muziek van Bob Dylan stond te dansen, haar lange haren wapperend rond haar gezicht als een waai-

er, en haar tepels priemend door haar koraalrode truitje. Eigenlijk waren haar borsten nu nog net zo mooi als toen, alleen waren ze meer volwassen geworden.

Maar relaties wijzigden zich, alsof ze vervormd werden. Hun op het oog onbuigzame bolwerk was geëindigd in een kat-en-muisspel: weg aanvulling, verdraagzaamheid en veerkracht. Hun verbondenheid leek geknapt, de schakels waren stuk. Gebroken. Er restten nog brokstukken, die geen lijm meer duldden.

Die godvergeten leemte de laatste tijd in hun verbale en non-verbale communicatie, daar had hij nog de meeste moeite mee gehad. Zijn bijna dagelijkse zoektocht naar inhoud in hun gesprekken was telkens blijven steken bij een soort prietpraat over basale en soms onbenullige dingen, en was steeds vaker uitgemond in een fikse ruzie die niet meer werd uitgesproken.

Ach, wat miste hij de diepgang in de gesprekken met zijn collega's, hij verlangde hopeloos naar die inhoudelijk rijke gesprekken, die als het ware tegelijkertijd met zijn ontslag teloor waren gegaan. Met out of the box denken, voorbij de simpele tegenstellingen van waar-onwaar, voor-tegen, goed-slecht, kwam je verder dan met ingebakken vooroordelen. Maar dat was niet makkelijk, want de behoefte aan simpele tegenstellingen was groot. Uit eigen ervaring wist hij dat een genuanceerd standpunt je dikwijls niet in dank werd afgenomen, door voor- noch tegenstanders. Maar hij wilde zinvol sparren, ook nu hij niet meer werkte.

En waar was de lust tot seks bij Anneloes gebleven, had ze haar begeertes de afgelopen maanden geheel laten varen, stopgezet? Wanneer hij haar borsten had betast, had hij geen enkele extase meer gevoeld, totaal geen verrukking van haar kant, eerder onverschilligheid, een soort scepsis. En even-

min als hij met krachtige, stotende bewegingen van zijn onderlijf zijn warme zaad in haar vagina had laten vloeien. Haar zo verrassende opgetogenheid van weleer was vertrokken, haar libido leek door het ijs gezakt. Seks heelde, ontspande en leegde je hoofd, maar niet op zo'n manier.

Hun verbondenheid was op alle fronten uitgeput, als het ware spaak gelopen, en had geen body meer. Alle eendracht bleek vervlogen, als ether verdampt. Het leek er ook op dat Anneloes haar moederschap de laatste maanden uitgebreid had, alsof ze er een kind bij gekregen had toen hij thuis kwam te zitten. Ze had hem veel beter los kunnen laten, net zoals ze dat volgens hem meer met de kinderen zou moeten doen, straks raakte ze hen ook nog kwijt. Kinderen verdienen op een gegeven moment een eigen leven, waarin voor jou als ouder hoogstens de rol van toeschouwer was toebedeeld. Er trok een bescheiden rilling door zijn lijf. Sorry, Anneloes was zijn moeder niet, kom nou. Speelruimte. Daar ging het om. Loes was zijn vrouw, de vrouw voor wie hij 24 jaar geleden als een blok was gevallen. Er trok weer een rilling door zijn hele lichaam als hij eraan dacht hoe irritant ze tegen hem had gedaan wanneer hij 's morgens naar haar zin te lang in de krant had zitten lezen, en als hij eraan dacht hoe ze dan een boodschap voor hem had verzonnen om hem maar uit zijn stoel te krijgen, alsof hij een kind was dat te lang achter een computer zat, althans naar haar zin. 'Wil je even naar de bakker lopen, Wim,' had ze dan meestal gevraagd, 'om een paar witte bolletjes te halen voor tussen de middag? Ben je ook gelijk even buiten.' Vaak dacht hij dat haar hersens waren geprogrammeerd op indirect vragen stellen: weer zo'n onweerstaanbare illusie van controle. Daar gingen je haren toch recht van overeind staan, of niet soms? Uit angst om de rest van de dag met een chagrijnige vrouw thuis

te moeten zitten, had hij haar opdrachten dikwijls nagenoeg zonder commentaar uitgevoerd. Als een schoothond had hij zich min of meer geschikt aan haar strikte ideeën over wat goed en niet goed voor hem was.

Wim voelde tranen opkomen. Hij zette de muziek wat zachter. Het was alsof zijn gehoor nu een rechtstreekse verbinding met zo ongeveer zijn hele lichaam had, de muziek ging namelijk ook regelrecht naar zijn hart en in één lijn verder naar zijn ogen, die behoorlijk vochtig waren.

Gelukkig, de afslagen naar Genève naderden, het begon op te schieten. De borden boven de weg gaven een maximumsnelheid van negentig kilometer per uur aan. Terwijl hij afremde, keek hij met zijn vochtige ogen naar zijn gouden Rolex met zijn sierlijke Romeinse cijfers. Het horloge hoorde bij hem, als een soort entiteit. Tussen twee vergadersessies had hij dit uurwerk in deze Zwitserse stad gekocht. Zeker al tien jaar lang sierde het zijn linkerpols, en eigenlijk voelde dat nog steeds iedere dag als een voorrecht.

Hij stopte bij een winkelcentrum in een buitenwijk van Genève, hij kende het uit de tijd dat hij er vlakbij in het InterContinental Hotel logeerde en dagenlang met de raad van bestuur vergaderde over hun langetermijnvisie, hun strategie en de wijze waarop ze het beste konden beantwoorden aan het vraagstuk 'duurzaamheid'. In de tweede kapsalon die hij binnenliep, had een medewerker direct tijd voor hem. Wim plofte in de stoel.

'Alles mag eraf,' zei hij terwijl hij op zijn zwarte krulenkop wees.

'Dat weet u zeker?' zei de man die hij achter zich in de spiegel zag staan.

'Jazeker,' zei Wim in zijn beste Duits, 'knipt u maar.'

In een mum van tijd lag de grond rondom zijn stoel be-

zaaid met zwart haar. Net op tijd kon hij de kapper tegenhouden om zijn in aanleg zijnde snor en baard eraf te scheren, hij had het mes al gepakt.

In een grote modezaak enkele winkels verder griste hij nieuwe kleding bij elkaar.

‘Wilt u passen?’ De verkoopster die op de kleren wees die hij over zijn arm had hangen, was zomaar tussen een paar rekken vandaan op zijn pad gekomen.

Hij schudde zijn hoofd. Hij gunde zichzelf geen minuut de tijd om de spullen aan te trekken, tijd was nu veel kostbaarder dan welk kledingstuk ook. Hij gokte erop dat de maten goed waren. Zo op het oog moesten ze hem passen, en een beetje meer of minder ruimte deed er in dit geval voor hem niet toe.

‘Ik ben op zoek naar een kassa,’ antwoordde hij vriendelijk lachend naar de jonge blondine, die hem op haar beurt galant met haar rechterhand de richting wees.

‘Bedankt voor uw service,’ zei hij hoffelijk.

Hij had zelf ook altijd geprobeerd zich servicegericht op te stellen, over het algemeen kreeg je dan ook iets waardevols van de ander terug.

In de rij voor de kassa had hij helaas ruimschoots de tijd om aan Anneloes te denken. Zij deed altijd de inkopen voor zijn garderobe. Ze vond dat hij er elke dag goed uit moest zien, ook toen hij eenmaal thuiszat. Ergerlijk, vond hij. Hij wilde er niet elke dag uitzien alsof hij zo weer naar zijn werk moest of ergens met haar op visite, alleen maar om haar te plezieren. Hij had duidelijk een andere definitie van er goed uitzien dan zij. Als hij zich goed voelde, zag hij er ook in een slobbertrui perfect uit. Hij hechtte waarde aan zijn Rolex, niet aan kleding, dat had hij trouwens nooit gedaan. Als hij maar goed in zijn vel stak, de verpakking maakte hem veel

minder uit. Verwoed sloeg hij op zijn broekzak, alsof hij daarmee het trillen van zijn telefoon een halt toe kon roepen.

Van afstand zag hij dat er iemand bij zijn auto stond te loeren, de persoon vertrok toen hij hem aan zag komen lopen. Wat moest die man daar? Wim moest maken dat hij hier weggwam. Ze konden zijn verdwijning nu al weleens op een of ander medium op internet gezet hebben, en via de gps in het navigatiesysteem hadden ze hem overal kunnen volgen. Hij moest zoveel mogelijk onder de radar zien te blijven. Daarom moest hij ook opschieten, eenmaal in Florence zou alles anders worden.

Fluisterend hoorde hij zichzelf zeggen: ‘Signor Aneli, tel de penningen nog even goed na, ik kom er zo aan.’